

HESTER FOX

*Pasakojimas apie
raganas ir apie giliai
iššaknijusių nemarių
moterišką galią.*

LOPŠINĖ RAGANOMS

HESTER FOX

HESTER FOX

LOPŠINĒ
RAGANOMS

Iš angļu kalbos vertē
Dovilē Vaišvilaitē

Prologas

Margarita

1876-ųjų vasarą buvau graži. Žinoma, uolingoje Tainmuto pakrantėje nereikėjo pastangų būti gražiai: gaivaus jūros vėjo nu-gairinti skruostai žydėjo kaip rožės, o saulės šildomuose ilguose kaštoniniuose plaukuose spindėjo vario gijos. To pakakdavo, kad pa-mirščiau ar bent numočiau ranka į tai, jog esu pašalietė, keistuolė, kuriai einant purvinomis pakrantės miestelio gatvėmis įkandin orą virpindavo kuždesiai.

Ar pasiilgstu būti graži? Žinoma. Vis dėlto labiausiai pasiilgstu atrodyti graži kitiems. Tai buvo tarsi ambrozija, padėjusi išverti šiaip atsiskyrelišką gyvenimą. Ypač pasiilgstu atrodyti graži vienam vyrui – Džekui Praisui.

Jis susirasdavo mane, kai padėdavau mūsų tarnaitėi kabinti skal-binius ant virvių už namo, kuriame gyvenau su šeima, ar ravedavau mūsų akmenuotą sodą. Visada atnešdavo dovanėlę: tai į vaškuotą po-pierių įvyniotą irisą iš savo tėvų parduotuvės, tai paprasčiausią žalią gėlelę, kurią nuskynė, nes ta jam priminė mano akis. Ką nors, kas man bylojo, kad esu ypatinga, kad tos miestelyje sklindančios kalbos, esą jis asistuoja Klarkenvelų merginai, yra netiesa.

– Štai kur ji, – sakydavo eidamas artyn – rankos kišenėse, putliosie rūpūose kreivas šypsnyš. – Mano žavingoji laukinė gėlė. – Jis mane taip vadino, kaip pats sakė, dėl mano užsispyrėliško noro vaikščioti basomis šiltomis dienomis, kai žolė būdavo minkšta ir vešli. Kad ir kokiū nereikšmingu namų ruošos darbu užsiimdavau, netrukus viską pamiršdavau ir skubėdavau jį vestis tolyn nuo namų. Man nugara atsirėmus į medį, jo rankai narstant po sijonais, netrukus dūsuodami, susipybę rankomis ir kojomis, kimiai šnabždėdami vienas kitam pasižadėjimus, patirdavome palaimą. Nuo jūros kylantis tirštas rūkas susiliedavo su prakaitu plaukuose (jo), saldžiomis lyg uogos rūpomis (mano) ir su žinojimu giliai širdyje, kad jis mane myli. Turi mylėti. Turi mylėti. Turi mylėti.

Tačiau vasara, kaip viskas gyvenime, baigėsi, įsėlino atšiaurių vėjų ir nuožmių speigų lydymas ruduo. Džekas pasirodydavo vis rečiau ir rečiau, iš pradžių teisindamasis darbu parduotuvėje, paskui tuo, kad negali rodytis su mergina, kuri, kaip sklido kalbos, užsiima raganavimu ir giedromis naktimis atnašauja prie mėnulio altoriaus. Pagaliau vieną dieną, kai pasaulį dengė ledinio lietaus marška ir net spigus žuvėdrų klyksmas negalėjo nustelbti vėjo stūgavimo, supratau, kad jis nebegrįš.

Dabar laikas slenka kitaip. Tada jį matuodavau bažnyčių varpų gaudesiu ir gimtadieniais, laikrodžio dūžiais ir šokiais miestelio derliaus šventėse. Jį seikėjau savo mėnesinių ciklais, kol šie liovėsi, ir mano pilvas išsipūtė, tapo apvalus. Dabar – o gal būtų teisingiau sakyti „čia“ – laikas yra takus lyg vanduo, galintis lietus visomis kryptimis, aptikęs užpildyti kiekvieną plyšį, kiekvieną ertmę – lyg mano įščios ir širdis.

Nenorėjau atsisakyti kūdikio, nors žinojau, kad jis teatnėš širdies skausmą ir sielvartą mano šeimai. Motinos širdis nenuolaidi, tad vos pajutau pirmuosius gyvybės požymius, supratau, jog ryšiوسي bet kam, kad apsaugočiau šią trapią gyvybę.

Tai buvo beprotybė, dabar tai žinau. Tokiai moteriai kaip aš nederėjo norėti leisti vaikui ateiti į šį negailestingą pasaulį, nederėjo viltis, kad tokio vyro kaip Džekas Praisas ištarti saldūs žodžiai yra bent ko verti. Argi ne ironiška, kad šias paprastas tiesas supratau per vėlai? Kad supratau jas tik tada, kai kraujas sustingo mano gyslose, o sudužusi širdis liovėsi plakusi? Kai vyras, kuris, kaip maniau, mane mylėjo, stovėjo pasviręs virš mano kūno ir stebėjo, kaip iš jo lyg iš išdžiūti baigiančio upelio išteka gyvybė? Kol tapau negyva, šalta ir nebe tokia graži.

1

Augusta

– Ar yra kas namie?

Augusta numetė raktus ant stalo, rankinę pakabino ant vienos iš virtuvės kėdžių. Kaip įprasta, kriauklėje stiebėsi ne itin patikimai atrodanti neplautų lėkščių stirta, o stalą klojo kiniško maisto likučiai po vakarienės. Atsidususi ji uždengė juos plastikine plėvele, įkišo į šaldytuvą ir nuėjo į svetainę, iš kur sklido vaizdo žaidimų garsai.

– Grįžau, – trumpai kreipėsi į du vaikus, kurie sėdėjo susikūprinę priešais žaidimų konsolę.

Dagas į ją vos pakėlė akis, Krisas, jos vaikas, skubiai pažiūrėjo per petį.

– Sveikutė, tuoj baigsim. – Jis nusisuko, galvos mostu švystelėjo nuo akių tamsius kirpčiukus ir, murmeldamas keiksmazodžiais pajvairintus prakeiksmus savo priešininkui, toliau įniko maigyti pultą.

Krisas ir Dagas nebuvo pavyzdiniai buto draugai. Na, taip, jie laiku sumokėdavo savo nuomos mokesčio dalį, bet namie tvyrojo amžina netvarka, o vaizdo žaidimai visada būdavo

svarbesni už namų ruošą. Turbūt taip jai ir reikėjo už tai, kad gyveno su savo vaikinu ir leido šio bedarbiui broliui apsigyventi drauge.

– Na, tai būsiu savo kambarį, jei manęs prireiktų, – pasakė Augusta. Jautėsi pernelyg pavargusi, kad kivirčytusi dėl netvarkos virtuvėje.

– Gali likt ir pažiūrėt, kaip žaidžiam, – neatsisukdamas pasiūlė Krisas.

Jos diena buvo ilga ir sunki. Darbe sugedo oro kondicionierius, vėliau, apmokėjusi telefono sąskaitą, pamatė, kad banko sąskaitoje belikę devyniasdešimt aštuoni doleriai, tad dabar nebuvo nusiteikusi stebėti, kaip Krisas su Dagu vienas kitą skerdžia bazukomis. Stvėrusi iš virtuvės obuolį, ji nuėjo į kambarį, kuriame gyveno drauge su Krisu, ir, uždariusi duris, atsitvėrė nuo pabūklų ir sprogimų pokšėjimo. Už lango kartkartėmis pro šalį pravažiuodavo automobilis, švystelėdamas priekinių žibintų šviesomis, kažkur gatvėje lojo šuo. Įsisupusi į vienatvės skraistę, ji atsisėdo prie nešiojamojo kompiuterio ir ėmė naršyti pasižymėtas darbo skelbimų svetaines.

Darbu – ji vedė ekskursijas Salemo senamiesčio kalėjime – skūstis negalėjo: turėjo galimybę dirbti istoriniame pastate, be to, jis buvo taip arti, kad galėjo nusigauti pėsčiomis, o poliesterio uniforma atrodė tik vos vos bjauraus žalio atspalvio. Tačiau darbe trūko iššūkių, o muziejaininko diplomas, dėl kurio praliejo upelius prakaito, dulkėjo nenaudojamas. Jau nekalbant apie studijų paskolas, kurias vis dar mokėjo. Blogiausia buvo bendrauti su lankytojais. Kai kurie į jos ekskursijas atvykę žmonės klausydavosi susidomėję, bet dažniausiai kalėjimas pritraukdavo kruizų keliautojus, o šiems būdavo nė motais, kad ekskursiją veda gidas, juos kur kas labiau domino greitai

nusifotografuoti instagramui nei klausytis kalėjimo istorijos. Kartą jai netgi teko priminti suaugusiam žmogui, kad į muziejų nevalia įsinešti ledų, o paskui dar turėjo išvalyti grindis, nes tasai ledus vis viena paslapčia įsinešė ir pritaškė. Kur dar raganos! Vien dėl to, kad buvo Saleme, visi įžengusieji pro duris manydavo, jog išgirs istoriją apie jas – tai kas, kad kalėjimas veikė net ne tame pačiame amžiuje, kai vyko raganų teismai. Dažniausiai ji grįždavo namo pavargusi, suirzusi ir nepatenkinta.

Iš kito kambario atsklido džiaugsmingas šūksnis: Krisas sušprogdino Dago bazę. Augusta pasigarsino muziką. Dauguma skelbimų muziejų darbo svetainėse siūlė rinkti lėšas arba rengti dotacijų dokumentus – tai toji muziejų pasaulio dalis, kur ir glūdėjo visi pinigai. Ji žinojo, kad neturėtų būti išranki, – tūkstantmečių sandūroje gimusio žmogaus proto balsas kuždėjo, kaip jai pasisekė, kad apskritai turi darbą. Kita vertus, Krisą, turintį kompiuterių inžinieriaus išsilavinimą, įmonės *vaikyte* vaikėsi, o į darbo sutartį Bostono technologijų įmonėje buvo įtrauktas net metinis atlyginimas su įvairiais priedais.

Ji jau ketino uždaryti nešiojamąjį kompiuterį, kai pasirodė naujas skelbimas. Tainmuto miestelyje esantis Harlou namas ieškojo kolekcijų vadybininko, kuris dirbtų kartu su kuratoriumi. Augusta peržiūrėjo skelbimą, širdis ėmė plakti greičiau. Apie šį namą nebuvo girdėjusi, bet trumpai panaršiusi internete sužinojo, kad jis priklauso fondui, skirtam saugoti devyniolikto amžiaus jūreivių šeimos istoriją ir palikimą. Ji mintyse pasitikrino, ar atitinka kvalifikacinius reikalavimus: aukštasis meno istorijos, muziejininkystės ar antropologijos išsilavinimas ir bent penkerių metų patirtis. Teks suklastoti metus, bet visais kitais atžvilgiais darbas – kaip tik

jai. Įrašiusi skelbimą į adresyną, ji priminė sau ryte atnaujinti gyvenimo aprašymą.

Atsilapojo durys, į kambarį įėjo Krisas. Jis klestelėjo ant lovos šalia Augustos. Buvo aukštas, atletiško kūno, tamsių plaukų, kuriuos visada taip ir norėjai šiek tiek patrupinti, vilkėjo išblukusius marškinėlius su muzikos grupės pavadinimu ir sportinius šortus.

– Ketinam užsisakyti sumuštinių. Ko norėtum?

– Argi ką tik neužsisakėte kiniško maisto? – nustebo ji.

– Tai buvo pietūs.

Augusta mintyse greitai išvardijo, ką tą dieną buvo valgiusi, kiek kalorijų dar galėjo sau leisti ir kiek pinigų tam skirti. Ištraukė iš rankinės dešimt dolerių, padavė juos Krisui, ir šis grįžo į svetainę, ji vėl liko viena. Tada pasiėmė skaityti knygą, bet ši nesudomino, todėl netrukus ėmė be tikslo naršyti telefone ir galiausiai įniko žaisti kažkokį kvailą žaidimą, kur reikėjo sujungti vienodus brangakmenius, kad išvalytum žaidimo lentą. Įspūdingas šeštadienio vakaras – nuostabesnio nė būti negali.

Ir koledže, ir universitete Augusta turėjo energija trykštančių, itin artimai bendraujančių draugų grupę. Kadangi visada buvo namisėda, trankytis po klubus nemėgo, bet su bičiuliais vis tiek susitikdavo gana reguliariai. Pietūs, išvykos į muziejus ir panašiai. Tai kas gi nutiko per pastaruosius keletis metus?

Augusta logiškai suvokė priežastį, bet širdis atsisakė pripažinti tiesą. Jos gyvenime atsirado Krisas.

Drauge jie buvo nuo tada, kai mirė jos tėtis. Krisą, buvusį vidurinės mokyklos vaikiną, vėl sutiko per velioniui pagerbti skirtas pamaldas. Kadangi jo vieno veidas atrodė labiausiai

pažįstamas, ji įsikibo į jį lyg į gelbėjimosi ratą sąmyšio jūroje, kurioje mėgino rasti kelią atgal į gyvenimą be tėvo. Jau nuo pradžių buvo aišku, kad, neskaitant bendros praeities, juos ne kažin kas sieja, bet jis buvo patikimas žmogus, o jai trūks plyš reikėjo pastovumo. Praėjo metai, paskui dveji, treji, ketveri. Įdėjus tiek daug laiko į santykius, paaukojus tiek daug draugų, pagaliau ėmė atrodyti, kad išsiskyrimas prilygtų prisi pažinimui pralaimėjus. Krisas savo ruožtu atrodė patenkintas esama padėtimi, todėl po penkerių metų štai čia ji ir buvo.

Tą vakarą, kai Krisas apsivertė ant kito šono ir ėmė tyliai knarkti, Augusta negalėjo sudėti bluosto, vis mąstė apie darbo skelbimą. Žodžiai *Harlou namas, Harlou namas, Harlou namas* aidėjo galvoje lyg būgno tratėjimas. Lyg vilties ženklas, geresnės ateities pažadas.

* * *

Kita darbo diena buvo kuo tikriausia aštuonių valandų kankynė be kondicionieriaus. Tądien trūko darbuotojų (argi taip būdavo ne visada?), todėl Augusta vedė vieną ekskursiją po kitos, neturėdama laiko nė nueiti į tualetą ar atsigerti vandens, ką jau kalbėti apie galimybę prišokti prie nešiojamojo kompiuterio ir užpildyti paraišką dėl darbo Harlou name. Kad ir kokia kartais būdavo užsiėmusi, kad ir koks įtemptas kartais būdavo darbas Senajame kalėjime, ji bent neturėdavo kada dykinėti, užsiimti gyvenimo apmąstymais, analizuoti jo nežinomųjų. Galbūt būtų buvę lengviau tiesiog pasilikti. Tai nebuvo jos svajonių darbas, bet priprato prie rutinos, be to, sutarė su dauguma kolegų. Apie svajonių darbą tegali svajoti jaunimas su patikos fondais ir artimųjų parama. Argi gali būti kas blogiau nei surizikuoti ir kreiptis dėl naujo darbo, o paskui jo

negauti? Jeigu ji čia užstrigusi amžiams, ar ne geriau apsimesti, kad toks yra pačios pasirinkimas? Gal tokia išeitis lengviausia, bet argi tai ir nėra esmė? Juk jei sąžiningai sau prisipažintų, kodėl, siekdama saugumo, nenori skirtis su šiuo darbu, su kuo gi dar gyvenime galėtų tekti vėl stoti akistaton? Netekti tėvo, dėl depresijos praleisti du koledžo semestrus ir būnant dvidešimt dvejų vėl viską pradėti nuo nulio – nemenkas iššūkis. Ar ji turėjo jėgų drastiškai pradėti viską iš naujo?

– Dievuli, atrodai, lyg turėtum atlikti Sofi pasirinkimą, – iš apmąstymų Augustą pažadino balsas.

Ji pakėlė akis ir pamatė du kitus gidus, Moriną ir Viną. Vadinasi, dabar jau ir bendradarbiai pradėjo kištis į jos gyvenimą ir ją kvosti – gerai, kad bent tie, kuriuos ji laikė artimais draugais.

Morina, braukdama nuo veido ilgus juodus plaukus, įsitaisė priešais ją prie apvalaus pietų stalo, o Vinas ėmė apžiūrinėti kažkieno atneštą lėkštę su keksiukais, kol pagaliau vieną paėmė. Morina buvo rusvos odos, skvarbių tamsių akių, kreivai klastingai besišypsančiomis putliomis lūpomis, lyg nuolat regztų sąmokslą.

– Na? – kolegės veide atsispindėjo smalsumas. – Į ką taip įnikai?

Jei kas nors kitas būtų štai taip uždavęs klausimą, Augusta tikriausiai būtų ką nors išgalvojusi, kad nereikėtų leistis į pernelyg rimtą pokalbį, bet Morina sugebėdavo priversti ją išplepėti visas paslaptis. Galbūt po skvarbiu kolegės žvilgsniu slėpėsi vien nuoširdus smalsumas, o gal kaltas nuolatinis Augustos noras padaryti įspūdį šiai šauniai merginai tamsiu akių pieštuku paryškintomis akimis ir žaliomis sruogomis plaukuose...

– Tiesiog internete radau darbo pasiūlymą. Mažtau, ar nenusiuntus gyvenimo aprašymo.

Morina susižvalgė su Vinu, užsikėlusiu kojas ant stalo, besisupančiu ant kėdės, kąsnis po kąsnio kemšančiu keksiuką.

– Pagaliau! – sušuko ji. – Jau seniai nesiliaujam spėlioję, kada pradėsi ieškotis ko nors geresnio nei šitai.

Augusta nė neįtarė, kad bendradarbiai aptarinėja jos gyvenimą, jau nekalbant apie tai, kad jiems rūpi jos karjera.

– Tikrai?

Vinas baigė kramtyti. Jis buvo tamsiai įdeges, strazdanomis nusėtą veidą rėmino tamsios tankios garbanos – plaukus darbe jam tik šiaip ne taip pavykdavo suturėti susilaižius atgal, bet kadangi nuolat per juos braukdavo ranka, rizikuodavo ištaršyti šukuoseną ir pažeisti aprangos kodą.

– Noriu pasakyti – nesuprask manęs klaidingai, – mums patinka dirbti su tavimi, bet tu jau čia kiek? Dvejus metus?

– Trejus.

– Trejus metus! Dauguma daugių daugiausia išbūna vienus, – pasakė Morina. – Nejau nepastebėjai?

– Aš čia esu nuo birželio ir *jau* ieškausi ko nors kito, – pridūrė Vinas.

Augustą apėmė nemaloni nuojauta: gal ji čia didžiausia nepripatėlė ir jau seniai yra Senojo kalėjimo darbuotojų pajuokos objektas?

– Tikrai? – nustebo ji.

– Tikrai, velniai griebtų. Tai puiki karjeros pradžia, bet niekas čia neliktų amžinai. Nejaugi tau neatsibodo, nepavargai kasdien nuo ryto iki vakaro vesti tą pačią ekskursiją? Na, man tikrai jau įgriso. – Vinas pasikrapštė galvą, garbanos pastiro į

šalis it spyruoklės. – Nekenčiu šios uniformos, nekenčiu, kad Ronas man liepia „susiglostyti“ plaukus.

– Aš čia vien dėl pinigų, kol lankau vakarines biologijos ir chemijos paskaitas, paskui grįšiu į universitetą ir įgysiu teismo medicinos mokslų diplomą, – pridūrė Morina. – Dieve, jei po dvejų metų tebebūsiu čia, leidžiu tau išvaduoti mane nuo kančių. Jau nebebajėgiu atsakinėti į turistų klausimus apie raganas.

Augusta prikando lūpą. Buvo lengva numoti ranka į priežastis, kodėl pati nenorėjo čia pasilikti, bet kur kas sunkiau – kai taip aiškiai jas išsakė kiti.

– Parodyk tą paraišką, – liepė Morina, prisitraukdama kėdę arčiau. – Padėsiu užpildyti.

Augusta ėmė protestuoti, bet tai buvo beprasmiška. Jei jos kolegė užsimodavo ką nors padaryti, galėjai manyti, kad tai jau atlikta. Išsitraukusi nešiojamąjį kompiuterį, ji ėmė pildyti paraišką, Morina retkarčiais liepdavo pakeisti vieną ar kitą žodį arba parašyti, kad turi daugiau patirties konkrečioje srityje. Kai Augusta ėmė rašyti motyvacinį laišką, bičiulė pasitraukė, ėmė šnekėtis su Vinu ir suteikė Augustai galimybę netrukdomai padirbėti savarankiškai.

Paskutinį kartą peržiūrėjusi savo paraiškos dokumentus, ji spustelėjo „Pateikti“. Štai. Atlikta. Kelio atgal nebėra. Krūtinėje ėmė plisti svaiginantis lengvumas. Ji žengė drąsų žingsnį, dabar viskas – visatos rankose.

– Tilė atsivedė kačiukų. Jie tokie mieli, kad nebegaliu. Žiūrėk. – Morina atkišo telefoną Augustai prie veido, paža-
dindama šią iš apmąstymų. – Mano sesers vaikas pasiima du, o Vinas – oranžinį baltu snukučiu.

– Pavadinsiu jį Briusu, – išdidžiai pareiškė kolega.

Morina pavartė akis.

– *Negausi*, jei ketini duoti tokį vardą. Negali pavadinti katinu Briusu.

Vinas gūžtelėjo pečiais ir vėl pavojingai atsilošęs ėmė suptis ant kėdės.

– Tuomet daugiau nebenešiu tau savo mamos pandanų pyrago.

– Neišdrįstum, – sušnibždėjo Morina, jos veidas ištįso.

Vinas pergalingai nusišypsojo.

– Palauk ir pamatysi. Nebent leisi man jį taip pavadinti.

– Fui, tu tikras bjaurybė, bet pats žinai, kaip dievinu tavo mamą, taigi – gerai. – Morina atsigręžė į Augustą. – Gal ir tu norėtum kačiuko? Būčiau rami žinodama, kad jie visi atiteko pažįstamiems žmonėms, o ne kažkam iš interneto ar dar iš kur.

Augusta darkart pažiūrėjo vaizdo įrašą su miauksinčiais mažyliais ir nenoromis gražino telefoną.

– Norėčiau, bet mano vaikinai alergiškas. Bute draudžiama laikyti bet kokius gyvūnus.

Pakėlusi akis, Augusta pamatė, kad Vinas ir Morina žiūri į ją taip, lyg jai staiga būtų išaugusi dar viena galva.

– Turi *vaikiną*? – vienbalsiai paklausė abu.

Augusta pravėrė burną.

– Aš...

– Kaip Dievą myliu, niekada neminėjai, kad turi vaikiną, – tarsi kaltino Vinas.

– Neminėjau? – Augusta nebuvo tikra, ar išties niekada neužsiminė apie Krisą. Ne todėl, kad jį būtų slėpusi ar nenorėjusi, jog žmonės žinotų, kad turi porą, – tiesiog jis buvo atskira, darbui nepriklausanti jos gyvenimo dalis. Be to, Krisas paprasčiausiai... *buvo*. Jie niekada nedarė nieko, apie ką būtų buvę verta pasakoti.

Morina kiek per ilgai žiūrėjo Augustai į akis, ir ši, jausdamasi lyg ant adatų, pasimuistė.

– Tikrai manau, kad prisiminčiau, jei būtum sakiusi, kad su kuo nors susitikinėjai.

Poilsio kambario tarpduryje pasirodęs stambaus sudėjimo baltaodis vyras reindžerio uniforma ir griežta veido išraiška išgelbėjo Augustą nuo tolesnio aiškinimosi.

– Prie įėjimo laukia į antros valandos ekskursiją atvykę lankytojai, o nėra kam jų pasitikti. – Jis nepritarimai nužvelgė trijulę. Iš Morinos telefono vis dar sklido kačiukų miauksėjimas. – Neturim laiko tokiems dalykams, – supeikė visus. – Vinai, jei bent svarstai vesti ekskursiją, pirma turi susitvarkyti plaukus, todėl šitą paims Morina arba Augusta.

Vargšas Vinas iš pykčio būtų įmanęs vien žvilgsniu nužudyti savo viršininką, bet Ronas, regis, nekreipė į jį dėmesio – akys buvo įsmigusios į lėkštę su keksiukais.

– Aš paimsiu, – suskubo pasisiūlyti Augusta. Per ekskursiją ji negalės vis žvilgčioti į elektroninį paštą, kad pamatytų, ar Harlou namas ką nors atrašė, be to, išvengs ir nuolat varstančio visažinės Morinos žvilgsnio. Paskutinį kartą skubiai metusi akį į telefoną įsitikino, kad Harlou namas dar neatsiliepė, tad nusišypsojo ir pasisveikino su keliolika prie įėjimo laukiančių turistų. Automatiškai išpyškinusi pasitikimo kalbą, nusivedė juos iš ankstyvo rudens kaitros į ne mažiau dusinančią salę. Šiuo metu jau tikriausiai būtų galėjusi kalbėti net miegodama – visa prasmė, kurią kažkada turėjo šie žodžiai, buvo seniai išblėsusi.

Senasis kalėjimas buvo vienas iš daugelio Salemo muziejų. Šiame restauruotame pastate buvo rengiamos ekskursijos, veikė suvenyrų parduotuvė, o turistai turėjo apščiai progų

nusifotografuoti už grotų. Skirtingai nuo kai kurių kitų turistų lankomų vietų mieste, Senasis kalėjimas nebuvo niekaip susijęs su raganų teismų istorija, jame nebuvo šiurpių vaškinių figūrų ir, laimei, darbuotojams nereikėjo vesti ekskursijų vilkint kostiumus. Kalėjimas liko ištikimas savo pirminei paskirčiai – tebuvo tuščias, blankus pastatas. O juk istorija privalo būti gyva, kad šių laikų žmonės galėtų rasti sąsają su praeitimi ir iš jos pasimokyti. Tačiau Senajame kalėjime to nejautei.

Kai Augusta vedė grupę pro senas kameras, moteris, vilkinti Mertl Bičo marškinėliais ir užsisėgusi piniginę ant juosmens, ją nutraukė:

– Ar čia buvo laikomos raganos prieš jas sudeginant?

– Raganų niekas nedegino, – šypsodamasi atsakė Augusta, pasitelkdama visą jai likusią kantrybę. – Jas kardavo. O šis kalėjimas buvo pastatytas tik 1842-aisiais, praėjus pusantro šimto metų po raganų teismų.

Moteris atrodė nusivylusi ir kažką pakuždėjo kartu einančiai draugei. Visi patraukė į komendanto kabinetą, ir Augusta tik šiaip ne taip atsispyrė pagundai dar kartą žvilgtelėti į telefoną. Jei tikrai gautų tą darbą, labiausiai džiaugtųsi dėl to, kad daugiau niekada nebetektų atsakinėti į agresyviai nusiteikusių turistų klausimus apie raganas.

Sudomino? Pirkite knygą
LOPŠINĖ RAGANOMS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

KNYGOJE
APRAŠOMAS
SUTRIKĘS
VALGYMO
ELGESYS

Sarah'os Penner bestselerio
„DINGUSI VAISTININKĖ“
gerbėjams!

*Slėpinga ir tamsi istorija
apie nemirtingą meilę.*

KNYGŲ „ROŽIŲ SODAS“
IR „MARIANA“ AUTORĖ
SUSANNA KEARSLEY

Margaritą Harlou, gimusią pasiturinčioje šeimoje, šaukia raizgūs miškai ir laukinės uolos – tobulas prieglobstis jos raganiškoms užmačioms. Ugdydama savo nepaprastą galią, Margarita augo ne tik vis gražesnė, bet ir vis keistesnė. Netrukus žmonės ėmė ją vadinti ragana, o nežemiškas galias suvirpino tamsos jėgos. Tokią moterį, pasidavusią baimę keliančioms aistroms ir giliausiems troškimams, buvo patogu, gal netgi būtina, ištrinti iš istorijos.

Po šimto penkiasdešimtys metų Tainmuto miestelyje Augusta Podos imasi darbo prabangiam Harlou name, paverstame nedideliu muziejumi. Kai Augusta aptinka Harlou dukters, beveik išbrauktos iš istorinių šaltinių, pėdsaką, paslaptis tampa pernelyg intriguojanti, kad į ją būtų galima numoti ranka. O ir Margarita Harlou per daug iškentėjo, kad leistųsi būti taip lengvai pamiršta. Augusta iš amžių glūdumos pažadina kai ką grėsmingo, kai ką tamsaus – jėgą, kuri per giminystės liniją ir laiką susieja dvi moteris. Jei tamsos vilionei atsispirti nepavyks, viskas, kas sava ir brangu, įskaitant gyvybę, gali būti prarasta amžiams.

svajonių knygos

9 786090 308370

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos